

Arrest

nr. 89 213 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2012 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 september 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 19 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2012 om 12 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekers, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dienden op 30 juni 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 maart 2011 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen werd geen beroep ingediend, dit wordt door de raadvrouw van de verzoekers ter terechtzitting erkend.

1.3. Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) voor beide verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). De verzoekers diende tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze beroepen zijn heden nog hangende.

1.4. Op 24 januari 2012 dienden de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 28 juni 2012 een beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De verzoekers dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Op 20 augustus 2012 wordt de beslissing van 28 juni 2012 ingetrokken. Bij arrest nr. 88.910 van 4 oktober 2012 stelt de Raad inzake het beroep dat tegen deze ingetrokken beslissing werd ingediend, de afstand van geding vast.

1.6. Op 28 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor beide verzoekers eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Ook deze bevelen werden ingetrokken op 20 augustus 2012. Inzake het beroep die de verzoekers ook tegen deze beslissingen hadden ingediend, stelde de Raad bij arrest nr. 88.911 van 4 oktober 2012 de afstand van geding vast.

1.7. Op 30 juli 2012 dienden de verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 29 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvragen tot verblijfsmachtiging dd. 24 januari 2012 en dd. 30 juli 2012 onontvankelijk worden bevonden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat deze beslissing aan de verzoekers ter kennis werd gebracht op 19 september 2012.

1.9. Op 19 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 19 september 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt op dat hij zonder rechtsmacht is in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekers om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten. Ingevolge artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet is een maatregel van vrijheidsberoving immers enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. Artikel 72 van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt om te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad is, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet – bijgevolg niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel van vrijheidsberoving die onderdeel uitmaakt van de thans bestreden beslissing aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469 en nr. 165.470).

2.2. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Hij merkt op dat de verzoekers om twee redenen geen belang hebben bij de onderhavige vordering tot

schorsing. Enerzijds merkt de verweerder op dat de thans bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten. De verweerder is van mening dat het hier om een gebonden bevoegdheid gaat. Hij wijst er op dat de verzoekers niet betwisten dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van het door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten zodat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen aan hen geen voordeel kan opleveren omdat de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders kan dan in uitvoering van het genoemde artikel 7, eerste lid, 1° opnieuw een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Anderzijds merkt de verweerder op dat het te dezen om herhaalde bevelen gaat nu aan de verzoekers reeds op 9 augustus 2012 een bevel werd afgegeven om het grondgebied te verlaten, dat uitvoerbaar zou zijn.

De Raad merkt vooreerst op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de ernst te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Waar de verweerder te kennen geven dat het te dezen om een herhaalde bevelen gaat, stelt de Raad in de huidige stand van het geding vast dat uit het administratief dossier zoals het thans voorligt, *prima facie* niet blijkt dat aan de verzoekers op 9 augustus 2012 een bevel zou zijn afgeleverd om het grondgebied te verlaten. Wel blijkt uit het dossier dat de bevelen die ten aanzien van de verzoekers werden getroffen op 28 juni 2012 en die aan hen ter kennis werden gebracht op 5 juli 2012, ingetrokken werden bij beslissing van 20 augustus 2012. In de huidige stand van het geding kan *prima facie* niet met zekerheid worden vastgesteld dat de thans bestreden bevelen herhaalde bevelen uitmaken.

In het verzoekschrift beroepen de verzoekers zich op de schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad dient bijgevolg over te gaan tot de beoordeling van de grief die ontleend wordt aan artikel 3 van het EVRM.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat de onderhavige vordering zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het voorziene interne beroep ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

In de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door

eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadeerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekers, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikken over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekers, behalve mits hun toestemming, niet het voorwerp kunnen uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

Wanneer de verzoekers binnen deze schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4,

tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van een verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien een verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.3. *In casu* zijn de verzoekers van hun vrijheid beroofd met het oog op de verwijdering. Zij maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de verweerder betwist.

In casu zijn de verzoekers van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Zij maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekers zetten in het verzoekschrift twee middelen uiteen. In het tweede middel wordt onder meer een schending aangevoerd van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. Zij betogen als volgt:

“Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien verzoekster onmogelijk nog kan terugkeren en zelfs kan reizen, waarbij er nood is aan hulp en steun van haar familieleden.

Het schendt de regels der fair play om haar nog voor er beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van de ingediende aanvraag asiel in graad van hoger beroep of nog de nieuwe medische regularisatie nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor hij desgevallend een positieve beslissing kan bekomen, gerepatriëerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginsel der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van asiel hetzij op basis van art. 9 TER VW, aangezien verzoekers uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kunnen beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoeker."

De Raad wijst er op dat artikel 5 van het EVRM als volgt bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

(a) indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;

(b) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;

(c) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;

(d) in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;

(e) in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;

(f) in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.

2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht.

3. Een ieder die is gearresteerd of gedetineerd, overeenkomstig lid 1.c van dit artikel, moet onverwijld voor een rechter worden geleid of voor een andere magistraat die door de wet bevoegd verklaard is rechterlijke macht uit te oefenen en heeft het recht binnen een redelijke termijn berecht te worden of hangende het proces in vrijheid te worden gesteld. De invrijheidstelling kan afhankelijk worden gesteld van een waarborg voor de verschijning van de betrokkene ter terechtzitting.

4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat deze spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.

5. Een ieder die het slachtoffer is geweest van een arrestatie of een detentie in strijd met de bepalingen van dit artikel, heeft recht op schadeloosstelling."

De Raad stelt vast dat de verzoekers in de uitwerking van het tweede middel geenszins uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van het bepaalde in artikel 5 van het EVRM. Bovendien dient te worden herhaald dat de Raad geen rechtsmacht heeft ten aanzien van de beslissingen tot vasthouding die deel uitmaakt van de bestreden beslissingen, zodat hij zich niet kan uitspreken over de grieven die gericht worden tegen deze maatregel van vrijheidsberoving. Wat er ook van zij, de Raad stelt in de huidige stand van het geding vast dat de verzoekers wegens het gebrek aan enige uiteenzetting omtrent de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM, te dezen niet op ontvankelijke wijze een verdedigbare grief hebben aangevoerd.

De Raad merkt voorts op dat dat artikel 3 van het EVRM het volgende bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

In casu ondersteunen de verzoekers hun in het tweede middel ontwikkelde grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM slechts door middel van de volgende argumenten: *“Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoeker”*. Onder de titel V. *“Schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid”* geven de verzoekers ook te kennen dat hun medische toestand dermate slecht is dat zij onmogelijk kunnen verwijderd worden. Zij verwijzen naar de medische attesten die bij het verzoekschrift werden gevoegd en stellen dat hieruit blijkt dat zij wel degelijk met een medische problematiek te kampen hebben zodat een repatriëring ten zeerste tegenaangewezen is wegens een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekers geven aan dat er sprake is van een posttraumatische stressstoornis ingevolge een psychologische schok die zij hebben ondergaan in hun geboorteland en dat er ook sprake is van ernstige psychosomatische klachten en dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten *hic et nunc* strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekers verwijzen aldus louter naar hun medische problemen en een niet nader omschreven mensonterende behandeling in het land van herkomst. De vage verwijzing naar een mensonterende behandeling in het land van herkomst is onvoldoende concreet om een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen aantonen.

De Raad wijst er ook op dat uit de bestreden beslissingen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers betogen, op het eerste gezicht genoegzaam blijkt dat met de genoemde elementen wel degelijk rekening werd gehouden. Immers vermelden beide de bestreden beslissingen de volgende redengeving: *“Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 27.12.2010. Deze aanvraag werd definitief verworpen door het CGVS op 11.03.2011. (...) Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 24.01.2012 en 30.07.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29.08.2012 (...)”*. In het administratief dossier is deze beslissing van 29 augustus 2012 terug te vinden. Met deze beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris expliciet geoordeeld dat uit het door de verzoekers voorgelegde medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat bijgevolg niet is bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM. De verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd dat nooit enig onderzoek is gedaan naar hun slechte medische toestand. De Raad wijst er tevens op dat uit het dossier eveneens blijkt dat de medische attesten die de verzoekers bij het onderhavige verzoekschrift voegen, dezelfde medische attesten zijn als die welke werden overgemaakt ter ondersteuning van de aanvragen om machtiging tot verblijf van 24 januari 2012 en 30 juli 2012. De

kritiek dat de verweerder nooit enig onderzoek heeft gedaan naar hun slechte medische toestand, is dan ook niet ernstig.

De Raad wijst erop dat slechts in zeer uitzonderlijke situaties sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de medische toestand van een betrokkene.

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51).

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (*“a very exceptional case”*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de verzoekers niet aantonen dat er in hun land van herkomst geen behandeling is voor de aandoening waaraan zij lijden, noch dat deze behandeling er voor hen niet toegankelijk zou zijn. In de medische attesten die bij het verzoekschrift worden gevoegd verklaart de arts dat er sprake is van een posttraumatisch stresssyndroom, dat de verzoekers behandeld dienen te worden en dat zij de behandeling niet kunnen betalen in hun land van herkomst. Enig concreet (begin van) bewijs van het feit dat de verzoekers de in de medische attesten genoemde behandeling niet kunnen betalen in hun land

van herkomst, ligt echter niet voor. Ook in het kader van de onderhavige procedure tonen de verzoekers dit niet aan. In medische stukken die bij het verzoekschrift zijn gevoegd, wordt geattesteerd dat een verre reis naar het land van herkomst een risico inhoudt voor het behoud van de psychische en fysieke integriteit van de verzoekers, doch nergens uit dit attest kan worden afgeleid welke de omvang zou zijn van het risico voor de psychische en fysieke integriteit. In de medische attesten wordt in antwoord op de vraag “*wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?*” gesteld: “*psychose en/of zelfmoordpoging*”, doch uit de medische attesten blijkt *prima facie* niet dat de behandeling zal worden gestopt bij een repatriëring naar het land van herkomst. Er wordt noch in de bijgebrachte medische attesten noch in het verzoekschrift aangetoond dat de behandeling die wordt voorgeschreven niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst of dat de verzoekers er geen toegang zouden toe hebben. Er is dan ook *prima facie* geenszins aangetoond dat de psychose en/of zelfmoordpoging zich zal manifesteren. Ook van de medische mantelzorg en follow-up door een arts, psycholoog en psychiater wordt op het eerste gezicht nergens aangetoond dat deze niet beschikbaar of niet toegankelijk zouden zijn in het land van herkomst. De Raad stelt bijgevolg vast dat de verzoekers op het eerste gezicht niet aantonen dat hun medische toestand dermate uitzonderlijk en zwaarwichtig is dat er dwingende humanitaire redenen zijn die pleiten tegen de uitwijzing.

Prima facie wordt niet aangetoond dat de uitwijzing van de verzoekers, gezien hun medische toestand, een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekers voeren aldus geen verdedigbare grief aan.

In de huidige stand van het geding worden de overige aangevoerde schendingen niet onderzocht, vermits zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mogen de verzoekers zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Zij dienen integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaan of kunnen ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekers aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekers dienen gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaan of kunnen ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moeten geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima*

facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter adstruering van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betogen de verzoekers het volgende:

“De medische toestand van verzoekers is evenwel dermate slecht dat zij onmogelijk verwijderd kunnen worden. (...) Indien de beslissing niet wordt geschorst, zijn de verzoekers in de onmogelijkheid om de medische overmacht te laten vaststellen in het kader van een beoordeling ten gronde van haar aanvraag art 9TER VW en zullen zij gerepatriëerd worden zonder dat hieromtrent ooit vaststelling is gebeurd door verwerende partij. Hierdoor dreigt op zeer korte tijd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in die zin dat in voorkomend geval de repatriëring een feit zal zijn ondanks het feit dat verzoekster over de nodige medische attesten beschikt die hun slechte toestand aantonen. Ingeval van medische overmacht in hoofde van verzoekers, kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet worden uitgevoerd en dit zolang deze onmogelijkheid duurt.”

Dienaangaande verwijst de Raad naar de hierboven weergegeven bespreking van de aangevoerde grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. De Raad heeft vastgesteld dat de verzoekers *prima facie* niet aannemelijk maken dat hun repatriëring een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De “medische overmacht” waar de verzoekers het over hebben, wordt *prima facie* niet aangetoond. Bovendien kunnen de verzoekers niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij zullen worden gerepatriëerd zonder dat de verweerder ooit vaststelling heeft gedaan omtrent de medische overmacht. De Raad merkt immers nogmaals op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing van 29 augustus 2012 heeft geoordeeld dat uit het door de verzoekers voorgelegde medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat bijgevolg niet is bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het EVRM. Met het betoog van de verzoeker dienaangaande, en de rechtspraak van het Hof van Cassatie en het Grondwettelijk Hof waarnaar zij hieromtrent verwijzen, tonen de verzoekers niet aan wat het concrete nadeel is dat zij zouden ondervinden ten gevolge van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Waar de verzoekers stellen dat hun medische situatie dermate slecht is dat zij niet verwijderd kunnen worden, en zij stellen dat een strikte opvolging door een specialist noodzakelijk is en dat een repatriëring ten zeerste tegenaangewezen is wegens een schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad nogmaals vast dat de verzoekers *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. Door louter te beweren dat de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM schenden, tonen de verzoekers in deze omstandigheden dan ook geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De verzoekers duiden met deze kritiek immers geenszins aan wat het concrete nadeel zou zijn dat zij dreigen te ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Ter terechtzitting wordt nog aangevoerd dat de verzoekers nog beschikken over een beroepstermijn tegen de beslissing van 29 augustus 2012 en dat zij in geval van repatriëren mogelijks het belang zullen zien ontzegd in een procedure die zij aldus nog kunnen instellen bij de Raad. De Raad stelt echter vast dat de verzoekers hierbij trachten de grondslag van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zoals in het verzoekschrift ontwikkeld, uit te breiden. Dergelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet terug te vinden in het voorliggende verzoekschrift. Gelet op het schriftelijke karakter van de onderhavige procedure bij de Raad, kunnen de verzoekers het in het verzoekschrift uiteengezette nadeel ter terechtzitting niet meer uitbreiden. Geheel ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de Raad zich bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de huidige zaak niet kan uitspreken over een hypothetisch gebrek aan belang bij een ander beroep dat blijkbaar nog niet is ingediend.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat de verzoekers met het aangevoerde betoog op generlei wijze met enig overtuigend argument aantonen dat zij door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een ernstig, laat staan, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaan of kunnen ondergaan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Gelet op de vaststelling dat *in casu* niet is voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, dienen de door de verweerder opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid in de huidige stand van het geding niet te worden beantwoord.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

C. DE GROOTE